

ΟΤΙ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΤΟΣΟ ΒΑΘΙΑ

Απόσπασμα από το βιβλίο Αναφορά στον Γκρέκο του Νίκου Καζαντζάκη

Μαλακό το μυαλό του παιδιού, **τρυφερή** η **σάρκα** του, ο ήλιος, το φεγγάρι, η βροχή, ο αγέρας, η σιωπή, όλα πέφτουν απάνω του, **ζύμη αφράτη** είναι και το ζυμώνουν. Το παιδί ρουφάει τον κόσμο με απληστία, τον δέχεται το σπλάχνο, τον αφομοιώνει και τον κάνει παιδί.

Θυμούμαι συχνά στο κατώφλι του σπιτιού μας, έλαμπε ο ήλιος, καίγονταν ο αγέρας, σ' ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά **πατούσαν σταφύλια**, **μύριζε** ο κόσμος **μούστο** και εγώ σφαινούσα τα μάτια ευτυχισμένος, άπλωνα τις φούχτες και περίμενα κι έρχονταν ο Θεός, όσο ήμουν παιδί ποτέ σε με γέλασε, έρχονταν, παιδί κι αυτός σαν κι μένα, και μού 'βαζε στα χέρια τα παιχνίδια του- τον ήλιο, το φεγγάρι, τον άνεμο. «Χάρισμά σου, μού 'λεγε, χάρισμά σου, παίξε μαζί τους εγώ έχω κι άλλα.» Άνοιγα τα μάτια, ο Θεός εξαφανίζοντανε μα απόμεναν στα χέρια μου τα παιχνιδάκια του.

Μύριση

Σταυρούλια